

NAŠE RODINA A NETOPÝŘI

Viola Bláhová, 14 let, Gymnázium Špitálská, Praha 9

V naší rodině se tradují dvě historky o netopýrech. První z nich mi vyprávěla maminka a druhou jsem prožila sama. A vy si je teď můžete přečíst.

Když byla maminka malá, strávila s rodinou léto u Vranovské přehrady. Koupali se a užívali sluníčka a jednou, když odcházeli z pláže, uviděli ve stínu pod stromem malého netopýra. Mámina sestřenice jej vzala do ruky a odnesla k chatě. Prý měl krásně semišová křídla. Položili ho venku na lavici do vystlané krabice a dali mu jméno Filípek. Druhý den ho chtěli vzít k veterináři.

Ráno nemohli ani dospat, tak se na malého okřídleného kamaráda těšili. Jenže co se nestalo, netopýr v noci pochopitelně uletěl a vesele lovil mouchy někde mezi svými. Ale pokaždé, když se toho léta podívali na oblohu a spatřili netopýra, řekli si: „Podívej, to byl Filípek.“

Celá naše rodina se vypravila do Zoo. Bylo teplo a tak jsme se po tom, co jsme prošli spodní část, usadili u stánku s občerstvením. Dali jsme si zmrzlinu, a když jsme se zvedali, zeptal se bratr rodičů, jestli si může koupit párek v rohlíku. Ale když jsme stáli před Indonéskou džunglí, jídlo nebylo zcela snědené a pracovník v oranžově-žluté uniformě nás upozornil, že jídlo musíme před zvířaty schovat. Tak ho táta schoval pod sako a vešli jsme dovnitř. Netopýři nám létali nad hlavami.

Když jsme vyšli ven, zpozorovali jsme, že neodcházíme s prázdnou. Taťka si z pavilonu odnesl památku, na rameni zdobila jeho sako velká bílá medaile. Netopýr asi jídlo cítil a nelíbilo se mu, že nemůže ochutnat, tak se tátovi pomstil. A věřte, že jeho pomsta šla ze saka hodně špatně dolů.

S netopýry bylo už mnoho legrace a já doufám, že s těmito roztomilými zvířátky ještě něco veselého zažijeme.